

Arrest

nr. 156 382 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) S.(...) M.(...) A.(...), bent een vijfendertigjarige Egyptische vrouw die het soennitische geloof aanhangt. U bent geboren in Giza, Cairo. U huwde op 15 april 2004 met A.(...) A.(...) M.(...) met wie u drie kinderen kreeg. U bent ingenieur van opleiding. Sinds 2010 woonde u samen met uw man en kinderen in Qatar omwille van uw man zijn job. Jaarlijks reisden jullie drie weken tot een maand naar Egypte om er vakantie te houden.

In augustus 2013 keerde u samen met uw gezin terug naar Egypte voor uw jaarlijks bezoek. Op een avond waren uw kinderen bij uw ooms toen er in de buurt een gevangenis werd aangevallen. U en uw

man waren bezorgd omwille van jullie kinderen en besloten er heen te rijden. Onderweg waren de wegen afgesloten en werden jullie door betogers tegengehouden om drie gewonde mensen te vervoeren naar het ziekenhuis. Op weg naar het ziekenhuis werden jullie gearresteerd door de politie. Jullie werden naar het politiekantoor in Nasr City Awal gebracht. Uw man slaagde erin zijn advocaat te verwittigen. Na een paar uur wachten in het eerste politiekantoor werden jullie overgebracht naar een tweede politiekantoor. Daar werden jullie beschuldigd van het helpen van de betogers in Raba. Jullie werden beledigd en geslagen. U en uw man werden op aparte plaatsen gevangen gehouden. Via de tussenkoms van jullie advocaat, die de autoriteiten overtuigde dat jullie op bezoek waren uit Qatar en niets te maken hadden met wat er in Raba gebeurde, werden jullie vrijgelaten. Jullie advocaat raadde jullie aan het land zo snel mogelijk te verlaten. Een officier van de veiligheidsdienst had het op jullie gemunt omdat uw man hem van weerwoord had gediend. Vier à vijf dagen later keerden jullie terug naar Qatar.

In Qatar vroeg uw man een visum aan voor België. Hij werd onder druk gezet van zijn werkgever en er waren reeds enkele werknemers ontslagen. In december 2013 verkende u samen met uw echtgenoot en uw jongste zoon de mogelijkheden om zich in België te vestigen. U voelde zich hier veilig en wou asiel aanvragen. Uw man wou echter terug naar Qatar voor zijn werk. Het visum voor België werd een soort back-up plan moesten jullie problemen krijgen in Egypte.

Op 10 april 2014 keerden jullie terug naar Egypte omdat uw man zijn job moest verlaten in Qatar. Hij verkoos terug te keren naar Egypte omdat hij daar gemakkelijker aan een job zou geraken. Op de luchthaven werd uw man apart genomen en gearresteerd. U kon zonder problemen door de veiligheidscontroles. De broer van uw man stond jullie op te wachten en samen contacteerden jullie de advocaat. De advocaat ging een halfuurtje naar binnen en kwam terug met het nieuws dat u beter niet naar uw huis in Caïro zou gaan. Hij raadde u aan het land zo snel mogelijk te verlaten of u zou het risico lopen gearresteerd te worden. Op 15 april 2014 verliet u Egypte op legale wijze richting Tunesië. Twee dagen later vloog u naar België. U kwam aan in België op 17 april 2014 waar u op 23 april 2014 asiel aanvraagde.

Eénmaal in België kwam u via uw advocaat te weten dat uw man was opgesloten in de Aqrab-gevangenis. Uit veiligheidsoverwegingen neemt uw advocaat contact op met uw broer in Egypte die op zijn beurt contact opneemt met een familielid van uw man hier in België. Uw man heeft tweemaal bezoek ontvangen van vijf minuten. Een maand geleden (op de dag van het gehoor) kreeg u te horen dat uw man werd beschuldigd van het doorsluizen van geld uit Qatar naar de Moslimbroeders in Egypte.

Bij uw terugkeer naar Egypte vreest u opgepakt te worden door autoriteiten en mishandeld te worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een Egyptisch en Qatarees rijbewijs, een lidkaart van de ingenieursvakbond, uw Egyptisch paspoort, drie paspoorten van uw kinderen, enkele geboorteaktes, kopieën van uittreksels van geboorte en een diploma in het Engels en Arabisch voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Egypte zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u zou vervolgd worden door de autoriteiten bij uw terugkeer naar Egypte. Deze autoriteiten hadden immers na uw eerste arrestatie in augustus 2013 tot driemaal toe de kans gehad om u op te pakken. Zo verklaarde u na jullie vrijlating op legale wijze naar Qatar te zijn teruggekeerd (CGVS p. 5-6). Toen verlieten jullie Egypte op aanraden van uw advocaat vier à vijf dagen na jullie vrijlating (CGVS p. 6). Hij vreesde ervoor dat jullie opnieuw zouden worden opgepakt (CGVS p. 6). Op 10 april 2014 keerden jullie op legale wijze terug naar Egypte (CGVS p. 3 en 6). Uw man werd bij aankomst gearresteerd maar u kon zonder problemen de veiligheidscontroles passeren (CGVS p. 6). Op dat moment stond uw man dus duidelijk gesignaleerd bij de autoriteiten maar werd aan u geen belang gehecht. Op 15 april 2014 passeerde u een derde keer door het vizier van de autoriteiten toen u op legale wijze naar Tunesië vloog (CGVS p. 6). **Had u daadwerkelijk op een zwarte lijst gestaan (CGVS p. 9) bij de Egyptische autoriteiten dan was het onmogelijk geweest om tot driemaal toe zonder problemen de grenscontroles te passeren.**

Daarnaast wordt er geen geloof gehecht aan jullie door u beweerde 'eerste arrestatie' en bijgevolg ook niet aan de gevolgen die deze eerste arrestatie met zich meebracht. U verklaarde dat uw man een visum voor België aanvraagde voor de hele familie na jullie arrestatie in Egypte (CGVS p.

10). Het visum zou dan dienen als back-up indien er jullie iets in Egypte zou overkomen (CGVS p. 10). In december 2013 kwamen u en uw man zelfs even op verkenning naar België om te zien of een verhuis tot de mogelijkheden behoorde (CGVS p. 10). U wou zelfs toen al asiel aanvragen omdat u zich hier veilig voelde maar uw man wou terug naar Qatar om professionele redenen (CGVS p. 10). Nadien werd uw man door zijn werkgever onder druk gezet en moesten jullie Qatar verlaten (CGVS p. 10). Uw man verkoos om terug te keren naar Egypte omdat hij daar sneller werk zou vinden en jullie er opnieuw een leven konden opbouwen (CGVS p. 10). **Het klinkt weinig aannemelijk dat u in december 2013 reeds asiel wilde indienen in België omdat u zich daar veilig voelde maar dat jullie in april 2014, als uw man zijn werk kwijt is in Qatar, terugkeren naar Egypte. Het feit dat u in december 2013 asiel wou aanvragen in België, doet concluderen dat u de toenmalige dreiging reeds als imminent genoeg inschatte om bescherming te zoeken bij de Belgische staat. Dat jullie daarna toch terugkeren naar Egypte doet de wenkbrauwen fronsen en doet vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken.** U verklaarde dat uw man verkoos om naar Egypte terug te keren omdat hij daar sneller werk kon vinden en jullie daar opnieuw jullie leven konden opbouwen (CGVS p. 10). Speelde het feit dat jullie acht maanden voordien door jullie advocaat werden aangeraden om zo snel mogelijk Egypte te verlaten omdat de kans bestond dat er een procedure tegen jullie zou worden aangespannen of dat jullie van nieuwe feiten zouden worden beschuldigd (CGVS p. 6) niet meer mee? Zelf verklaart u hierover dat jullie dachten dat een jaar na de feiten de situatie in Raba gekalmeerd zou zijn (CGVS p. 10). Jullie redeneerden dat jullie uiteindelijk niets verkeerd gedaan hadden en dat jullie vrijgesproken werden van alle blaam door het feit dat jullie na onderzoek werden vrijgelaten (CGVS p. 10). **Had u daadwerkelijk zo geredeneerd dan wil dit veel zeggen over de intenties waarmee u in december 2013 overwoog om asiel aan te vragen.** Uw excuus dat een jaar later de situatie gekalmeerd zou zijn, raakt kant noch wal omdat dit de algemene situatie in Raba op dat moment betreft. U verklaarde echter dat u vermoedt dat een officier van de staatsveiligheid achter jullie vervolging zit (CGVS p. 6). Het feit dat een jaar later de situatie in Raba gekalmeerd zou zijn, is dus geen excuus aangezien u vermoedt dat er een persoonlijk motief meespeelde in jullie vervolging. **Het feit dat jullie in april 2014 terugkeren naar Egypte doet dus vermoeden dat de arrestatie in augustus 2013 niet heeft plaatsgevonden of dat dit een éénmalig feit was waarbij de kans op vervolging in de toekomst minimaal was.** Dat jullie zouden gedacht hebben dat het een éénmalig feit was waarbij de kans op vervolging in de toekomst minimaal was, is echter zeer twijfelachtig aangezien jullie na jullie vrijlating op aanraden van jullie advocaat Egypte zijn ontvlucht uit vrees dat er een gerechtelijke procedure zou kunnen worden opgestart (CGVS p. 6). **Er kunnen dus ernstige vragen gesteld worden bij jullie arrestatie in augustus 2013 en de gevolgen die dit had bij jullie terugkeer in april 2014.**

Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat het gevangenisverblijf van uw man (het gevolg van zijn arrestatie op 10 april 2014) weinig aannemelijk is door uw gebrekkige kennis over het lot van uw man. U verklaarde dat uw advocaat was te weten gekomen dat uw man werd beschuldigd van het financieren van de Moslimbroeders, dat uw advocaat twee bezoeken van vijf minuten heeft kunnen regelen en dat uw man in Al-Aqrah gevangenis vastzit (CGVS p. 7). Als u echter gevraagd wordt hoe uw advocaat te weten is gekomen dat uw man vastzat in de Al-Aqrah gevangenis, voordien wist u immers niet waar uw man was (CGVS p. 6), antwoordt u dat u dat niet weet maar dat hij de gang van zaken kent in Egypte (CGVS p. 7). Als u gevraagd wordt waar deze gevangenis ligt, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 9). Ook over het gevangenisregime dat uw man ondergaat, weet u niets behalve dan dat uw man twee keer een bezoek van vijf minuutjes heeft gekregen van zijn advocaat en van zijn broer (CGVS p. 9). U weet zelfs niet of uw man gevoed wordt door het gevangenispersoneel of dat hij moet rekenen op de goodwill van zijn familieleden (CGVS p. 9). **Het is vreemd dat u niet eens weet waar deze gevangenis zich bevindt en in welke omstandigheden uw man wordt opgesloten als uw advocaat en de broer van uw man reeds op bezoek zijn kunnen gaan.** Het feit dat de bezoeken maar vijf minuten duurden, is geen excuus aangezien de lengte van de bezoeken zelfs geen rol speelt in het al dan niet op de hoogte zijn van de locatie van de gevangenis. Ook de manier waarop u contact heeft met uw advocaat, namelijk eerst via uw broer die op zijn beurt uw man zijn familielid hier in België aanspreekt (CGVS p. 8), is geen excuus voor het gebrek aan kennis over het lot van uw man. Deze manier van communiceren bemoeilijkt het communicatieproces misschien, maar kan niet verklaren waarom u absoluut geen informatie heeft over het lot van uw man. Verder weet u niet of uw man moet verschijnen voor de rechtbank en of uw advocaat nog steeds de belangen behartigt van uw man (CGVS p. 7). U verklaarde dat u niet kon weten of uw man voor de rechtbank moest verschijnen omdat de familie van uw man dorpelingen zijn en niet goed op de hoogte zijn van moderne communicatiemiddelen (CGVS p. 7-8). Nochtans kon ook uw broer de zaak opvolgen (CGVS p. 7). Wat betreft het feit dat u niet weet of uw advocaat de zaak van uw man nog behartigt moet worden opgemerkt dat de advocaat de enige link is tussen uw man en de buitenwereld. Het was immers uw advocaat die u en uw man heeft geholpen toen uw man werd gearresteerd op de luchthaven (CGVS p.

6). Het was ook uw advocaat die te weten was gekomen dat uw man in de Al Aqrab gevangenis opgesloten zat, dat hij beschuldigd werd van het financieren van de Moslimbroeders en die de vijf minuten durende bezoeken kon regelen (CGVS p. 7). **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u niet weet of deze man, die meer dan waarschijnlijk uw man zijn enige hoop is, de zaak heeft opgegeven of nog steeds aan de zijde van uw man staat.** U verklaarde dat u sinds een maand voor het gehoor op het CGVS niet weet of de advocaat nog werkzaam is voor uw man (CGVS p. 8). U verklaarde dat u niet continu kon vragen aan het familielid van uw man om contact op te nemen met de advocaat (CGVS p. 8). Het familielid zei immers dat als de advocaat iets te melden had, hij dit zelf wel zou doen via uw broer in Egypte (CGVS p. 8). **Het is weinig aannemelijk dat u zo passief zou berusten in het feit dat uw man zit weg te kwijnen in een gevangenis en u niet eens weet of de enige man die hem kon helpen in zijn lijdensweg nog steeds uw man zijn belangen behartigde.** Zeker als men weet dat u zelf het telefoonnummer heeft van de advocaat (CGVS p. 9). Het feit dat hij u heeft opgedragen geen contact op te nemen is nauwelijks een excuus aangezien uw advocaat zelf aangaf dat uw broer en het familielid van uw man wel contact mochten opnemen (CGVS p. 9). Bovendien kan er toch van worden uitgegaan dat, gezien de door u geschilderde ernst van de situatie, er u niets zou kunnen beletten rechtstreeks contact met deze advocaat op te nemen om zo informatie uit eerste hand te bekomen. Daarenboven kan u geen enkel document van uw man zijn arrestatie of opsluiting voorleggen (CGVS p. 7). U verklaarde dat het moeilijk was voor uw advocaat om documenten te bekomen aangezien hij onder druk wordt gezet en omdat uw man wordt beschuldigd van valse feiten (CGVS p. 7). Nochtans was uw advocaat te weten gekomen dat uw man beschuldigd werd van het financieren van de Moslimbroeders (CGVS p. 7). Het zou vreemd zijn, zelfs al gaat het om valse beschuldigingen, dat er geen documenten voor handen zijn omtrent deze beschuldiging. **Door alle bovenstaande argumenten moet er geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de arrestatie en opsluiting van uw echtgenoot.**

De vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat u driemaal op een legale wijze door de grenscontroles geraakt terwijl u vreest vervolgd te worden door de Egyptische autoriteiten, samen met de vaststelling dat u een gebrek aan kennis heeft over de omstandigheden van uw man zijn opsluiting, tonen aan dat uw problemen in Egypte weinig geloofwaardig zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Uw documenten bevestigen enkel uw identiteit en de identiteit van uw familieleden, dewelke niet betwist worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd

werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 4 van de Europese Richtlijn 2004/83, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van "artikel 16 j. 2 KB rechtspleging CGVS" en van de zorgvuldigheidsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen

die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Egypte zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.*

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u zou vervolgd worden door de autoriteiten bij uw terugkeer naar Egypte. Deze autoriteiten hadden immers na uw eerste arrestatie in augustus 2013 tot driemaal toe de kans gehad om u op te pakken. Zo verklaarde u na jullie vrijlating op legale wijze naar Qatar te zijn teruggekeerd (CGVS p. 5-6). Toen verlieten jullie Egypte op aanraden van uw advocaat vier à vijf dagen na jullie vrijlating (CGVS p. 6). Hij vreesde ervoor dat jullie opnieuw zouden worden opgepakt (CGVS p. 6). Op 10 april 2014 keerden jullie op legale wijze terug naar Egypte (CGVS p. 3 en 6). Uw man werd bij aankomst gearresteerd maar u kon zonder problemen de veiligheidscontroles passeren (CGVS p. 6). Op dat moment stond uw man dus duidelijk gesignaleerd bij de autoriteiten maar werd aan u geen belang gehecht. Op 15 april 2014 passeerde u een derde keer door het vizier van de autoriteiten toen u op legale wijze naar Tunesië vloog (CGVS p. 6). ***Had u daadwerkelijk op een zwarte lijst gestaan (CGVS p. 9) bij de Egyptische autoriteiten dan was het onmogelijk geweest om tot driemaal toe zonder problemen de grenscontroles te passeren.***

Daarnaast wordt er geen geloof gehecht aan jullie door u beweerde ‘eerste arrestatie’ en bijgevolg ook niet aan de gevolgen die deze eerste arrestatie met zich meebracht. U verklaarde dat uw man een visum voor België aanvroeg voor de hele familie na jullie arrestatie in Egypte (CGVS p. 10). Het visum zou dan dienen als back-up indien er jullie iets in Egypte zou overkomen (CGVS p. 10). In december 2013 kwamen u en uw man zelfs even op verkenning naar België om te zien of een verhuis tot de mogelijkheden behoorde (CGVS p. 10). U wou zelfs toen al asiel aanvragen omdat u zich hier veilig voelde maar uw man wou terug naar Qatar om professionele redenen (CGVS p. 10). Nadien werd uw man door zijn werkgever onder druk gezet en moesten jullie Qatar verlaten (CGVS p. 10). Uw man verkoos om terug te keren naar Egypte omdat hij daar sneller werk zou vinden en jullie er opnieuw een leven konden opbouwen (CGVS p. 10). ***Het klinkt weinig aannemelijk dat u in december 2013 reeds asiel wilde indienen in België omdat u zich daar veilig voelde maar dat jullie in april 2014, als uw man zijn werk kwijt is in Qatar, terugkeren naar Egypte. Het feit dat u in december 2013 asiel wou aanvragen in België, doet concluderen dat u de toenmalige dreiging reeds als imminent genoeg inschatte om bescherming te zoeken bij de Belgische staat. Dat jullie daarna toch terugkeren naar Egypte doet de wenkbrouwen fronsen en doet vraagtekens rijzen bij de***

geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken. U verklaarde dat uw man verkoos om naar Egypte terug te keren omdat hij daar sneller werk kon vinden en jullie daar opnieuw jullie leven konden opbouwen (CGVS p. 10). Speelde het feit dat jullie acht maanden voordien door jullie advocaat werden aangeraden om zo snel mogelijk Egypte te verlaten omdat de kans bestond dat er een procedure tegen jullie zou worden aangespannen of dat jullie van nieuwe feiten zouden worden beschuldigd (CGVS p. 6) niet meer mee? Zelf verklaart u hierover dat jullie dachten dat een jaar na de feiten de situatie in Raba gekalmeerd zou zijn (CGVS p. 10). Jullie redeneerden dat jullie uiteindelijk niets verkeerd gedaan hadden en dat jullie vrijgesproken werden van alle blaam door het feit dat jullie na onderzoek werden vrijgelaten (CGVS p. 10). **Had u daadwerkelijk zo geredeneerd dan wil dit veel zeggen over de intenties waarmee u in december 2013 overwoog om asiel aan te vragen.** Uw excuus dat een jaar later de situatie gekalmeerd zou zijn, raakt kant noch wal omdat dit de algemene situatie in Raba op dat moment betreft. U verklaarde echter dat u vermoedt dat een officier van de staatsveiligheid achter jullie vervolging zit (CGVS p. 6). Het feit dat een jaar later de situatie in Raba gekalmeerd zou zijn, is dus geen excuus aangezien u vermoedt dat er een persoonlijk motief meespeelde in jullie vervolging. **Het feit dat jullie in april 2014 terugkeren naar Egypte doet dus vermoeden dat de arrestatie in augustus 2013 niet heeft plaatsgevonden of dat dit een éénmalig feit was waarbij de kans op vervolging in de toekomst minimaal was.** Dat jullie zouden gedacht hebben dat het een éénmalig feit was waarbij de kans op vervolging in de toekomst minimaal was, is echter zeer twijfelachtig aangezien jullie na jullie vrijlating op aanraden van jullie advocaat Egypte zijn ontvlucht uit vrees dat er een gerechtelijke procedure zou kunnen worden opgestart (CGVS p. 6). **Er kunnen dus ernstige vragen gesteld worden bij jullie arrestatie in augustus 2013 en de gevolgen die dit had bij jullie terugkeer in april 2014.**

Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat het gevangenisverblijf van uw man (het gevolg van zijn arrestatie op 10 april 2014) weinig aannemelijk is door uw gebrekkige kennis over het lot van uw man. U verklaarde dat uw advocaat was te weten gekomen dat uw man werd beschuldigd van het financieren van de Moslimbroeders, dat uw advocaat twee bezoeken van vijf minuten heeft kunnen regelen en dat uw man in Al-Aqrab gevangenis vastzit (CGVS p. 7). (...) Als u gevraagd wordt waar deze gevangenis ligt, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 9). Ook over het gevangenisregime dat uw man ondergaat, weet u niets behalve dat uw man twee keer een bezoek van vijf minuutjes heeft gekregen van zijn advocaat en van zijn broer (CGVS p. 9). U weet zelfs niet of uw man gevoed wordt door het gevangenispersoneel of dat hij moet rekenen op de goodwill van zijn familieleden (CGVS p. 9). **Het is vreemd dat u niet eens weet waar deze gevangenis zich bevindt en in welke omstandigheden uw man wordt opgesloten als uw advocaat en de broer van uw man reeds op bezoek zijn kunnen gaan.** Het feit dat de bezoeken maar vijf minuten duurden, is geen excuus aangezien de lengte van de bezoeken zelfs geen rol speelt in het al dan niet op de hoogte zijn van de locatie van de gevangenis. Ook de manier waarop u contact heeft met uw advocaat, namelijk eerst via uw broer die op zijn beurt uw man zijn familielid hier in België aanspreekt (CGVS p. 8), is geen excuus voor het gebrek aan kennis over het lot van uw man. Deze manier van communiceren bemoeilijkt het communicatieproces misschien, maar kan niet verklaren waarom u absoluut geen informatie heeft over het lot van uw man. Verder weet u niet of uw man moet verschijnen voor de rechtbank en of uw advocaat nog steeds de belangen behartigt van uw man (CGVS p. 7). U verklaarde dat u niet kon weten of uw man voor de rechtbank moest verschijnen omdat de familie van uw man dorpelingen zijn en niet goed op de hoogte zijn van moderne communicatiemiddelen (CGVS p. 7-8). Nochtans kon ook uw broer de zaak opvolgen (CGVS p. 7). Wat betreft het feit dat u niet weet of uw advocaat de zaak van uw man nog behartigt moet worden opgemerkt dat de advocaat de enige link is tussen uw man en de buitenwereld. Het was immers uw advocaat die u en uw man heeft geholpen toen uw man werd gearresteerd op de luchthaven (CGVS p. 6). Het was ook uw advocaat die te weten was gekomen dat uw man in de Al Aqrab gevangenis opgesloten zat, dat hij beschuldigd werd van het financieren van de Moslimbroeders en die de vijf minuten durende bezoeken kon regelen (CGVS p. 7). **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u niet weet of deze man, die meer dan waarschijnlijk uw man zijn enige hoop is, de zaak heeft opgegeven of nog steeds aan de zijde van uw man staat.** U verklaarde dat u sinds een maand voor het gehoor op het CGVS niet weet of de advocaat nog werkzaam is voor uw man (CGVS p. 8). U verklaarde dat u niet continu kon vragen aan het familielid van uw man om contact op te nemen met de advocaat (CGVS p. 8). Het familielid zei immers dat als de advocaat iets te melden had, hij dit zelf wel zou doen via uw broer in Egypte (CGVS p. 8). **Het is weinig aannemelijk dat u zo passief zou berusten in het feit dat uw man zit weg te kwijnen in een gevangenis en u niet eens weet of de enige man die hem kon helpen in zijn lijdensweg nog steeds uw man zijn belangen behartigde.** Zeker als men weet dat u zelf het telefoonnummer heeft van de advocaat (CGVS p. 9). Het feit dat hij u heeft opgedragen geen contact op te nemen is nauwelijks een excuus aangezien uw advocaat zelf aangaf dat uw broer en het familielid van uw man wel contact mochten opnemen (CGVS p. 9). Bovendien kan er toch van worden uitgegaan dat, gezien

de door u geschilderde ernst van de situatie, er u niets zou kunnen beletten rechtstreeks contact met deze advocaat op te nemen om zo informatie uit eerste hand te bekomen. Daarenboven kan u geen enkel document van uw man zijn arrestatie of opsluiting voorleggen (CGVS p. 7). U verklaarde dat het moeilijk was voor uw advocaat om documenten te bekomen aangezien hij onder druk wordt gezet en omdat uw man wordt beschuldigd van valse feiten (CGVS p. 7). Nochtans was uw advocaat te weten gekomen dat uw man beschuldigd werd van het financieren van de Moslimbroeders (CGVS p. 7). Het zou vreemd zijn, zelfs al gaat het om valse beschuldigingen, dat er geen documenten voor handen zijn omtrent deze beschuldiging. **Door alle bovenstaande argumenten moet er geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de arrestatie en opsluiting van uw echtgenoot.**

De vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat u driemaal op een legale wijze door de grenscontroles geraakt terwijl u vreest vervolgd te worden door de Egyptische autoriteiten, samen met de vaststelling dat u een gebrek aan kennis heeft over de omstandigheden van uw man zijn opsluiting, tonen aan dat uw problemen in Egypte weinig geloofwaardig zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.”.

Voormelde motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster erop wijst dat het niet zeker is dat de feiten van 2013 in oorzakelijk verband staan met de feiten in 2014, dat de feiten in 2013 kaderen in een algemene opstand in het land van herkomst en dat haar echtgenoot in 2014 werd gearresteerd omdat zijn naam werd genoemd met betrekking op concrete feiten inzake het moslimbroederschap gaat zij voorbij aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wees er immers op dat verzoekster zelf verklaarde dat zij vermoedt dat een officier van de staatsveiligheid achter hun vervolging zit (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Bovendien verklaarde verzoekster dat hun advocaat zei dat het zou kunnen dat er een zaak tegen hen zou worden aangespannen (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Het feit dat een jaar later de situatie in Raba gekalmeerd zou zijn, kan aldus niet overtuigen aangezien verzoekster zelf vermoedde dat er een persoonlijk motief meespeelde in hun vervolging en hen duidelijk werd gemaakt dat zij een risico liepen. Het argument dat zij wel degelijk bevreesd was en dat zij haar echtgenoot, die per se wilde terugkeren naar Egypte, diende te volgen, overtuigt evenmin. Ook in hoofde van haar echtgenoot is het niet aannemelijk dat deze, gelet op wat voorafgaat, per se wilde terugkeren naar Egypte.

Het argument dat het niet ondenkbaar is dat zij op dat ogenblik nog niet werd genoemd waardoor zij in de mogelijkheid was te ontkomen, is slechts een algemene bewering zonder enige grond. Hetzelfde geldt voor de stelling dat er in de loop van het onderzoek naar haar man ook ontdekt zal zijn dat zij haar niet meer kunnen vinden waardoor dit haar optreden ten zeerste verdacht maakt voor de Egyptische autoriteiten en dat zij in navolging van het verder onderzoek dat er hoogstwaarschijnlijk is gekomen wel degelijk een risico loopt. Niettegenstaande zij meent dat zij geloofwaardige verklaringen omtrent de arrestatie van haar echtgenoot op de luchthaven in 2014 en omtrent de arrestatie in 2013 kan afleggen doet zij met haar algemeen betoog gaan afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster wat betreft de vastgestelde gebrekkige kennis omtrent het lot van haar echtgenoot in de gevangenis meegeeft dat zij op de hoogte is in welke gevangenis haar man zit, hoeveel keer en hoe lang men hem is kunnen gaan bezoeken en van wat hij wordt beschuldigd verschoont zij haar onwetendheid omtrent de situatie van haar echtgenoot zoals uiteengezet in de bestreden beslissing niet.

Waar zij aangeeft dat zij geen rechtstreeks contact opneemt met de advocaat omdat zij als vrouw binnen de familie niet veel te zeggen heeft, er geëist wordt dat dit zoveel als mogelijk dient te worden overgelaten aan de mannelijke familieleden en ook de advocaat niet rechtstreeks wenste te worden gecontacteerd door verzoekster, stelt de Raad vast dat verzoekster zelf verklaarde dat zij meermaals in rechtstreeks contact stond met de advocaat. Zo stelt zij met deze advocaat gesproken te hebben nadat haar echtgenoot was gearresteerd in de luchthaven (stuk 4, gehoorverslag, p. 6) en verklaart zij zelf contact te hebben opgenomen met deze advocaat teneinde documenten te bekomen in verband met de detentie van haar echtgenoot in het kader van haar asielaanvraag (stuk 4, gehoorverslag, p.7). Het is niet aannemelijk dat verzoekster er wel in slaagt contact op te nemen met de advocaat, wiens

telefoonnummer zij heeft (stuk 4, gehoorverslag, p. 9) en die bij haar echtgenoot op bezoek in de gevangenis is kunnen gaan, teneinde in het kader van haar asielaanvraag documenten te bekomen, maar volledig verstoken is gebleven van enige informatie omtrent de verblijfsomstandigheden in de gevangenis van haar echtgenoot. Het is evenmin aannemelijk dat zij aan het familielid van haar echtgenoot niet steeds kan vragen dat deze contact opneemt met de advocaat (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Als echtgenote van een persoon die in een gevangenis zit, kan worden verwacht dat zij meer interesse zou tonen en inspanning zou leveren teneinde iets te weten te komen omtrent de situatie van haar echtgenoot en dat zij minstens weet waar deze gevangenis ligt, al is het maar doordat zij hiervoor zelf enig opzoekingswerk heeft verricht. De desinteresse omtrent de situatie van haar echtgenoot die hieruit blijkt doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Waar verzoekster verwijst naar de gevaarlijke situatie voor de advocaat waardoor zij meent dat het niet onbegrijpelijk is dat hij niet wenst dat verzoekster rechtstreeks contact met hem opneemt, verschoont zij haar gebrekkige kennis niet. Van verzoekster kon, daargelaten de geloofwaardigheid van deze verklaring, redelijkerwijs worden verwacht dat zij enig ondernemend gedrag zou vertonen teneinde meer informatie omtrent de leefsituatie en het lot van haar echtgenoot te weten te komen. Waar verzoekster nog verwijst naar enkele persartikelen teneinde duidelijk te maken dat er in de Aqrab gevangenis bijna geen contact met de gevangenen kan zijn, moet worden opgemerkt dat zij gelet op wat voorafgaat het verblijf van haar echtgenoot in deze gevangenis geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Deze artikelen zijn dan ook niet dienstig. Waar verzoekster aangeeft dat zij in Egypte een alleenstaande vrouw is, wordt opgemerkt dat zij dit gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk maakt. Verzoeksters verwijzing naar algemene rapporten, persartikelen, en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

Verzoekster bezorgt de Raad per aanvullende nota van 19 oktober 2015 twee nieuwe stukken. Zij licht toe dat het een originele dagvaarding betreft op haar naam om te verschijnen voor de rechtbank aangaande materie van nationale veiligheid. Dit toont volgens verzoekster aan dat geloofwaardig dient geacht te worden dat haar echtgenoot wordt verdacht geldtransacties te doen voor de moslimbroeders. Het tweede stuk betreft de huwelijksakte teneinde aan te tonen dat de heer A.M.A.M. wel degelijk haar echtgenoot is. Ter terechtzitting geeft verzoeksters raadsman aan dat de neergelegde dagvaarding een “verkeerd” stuk is zonder verdere toelichting en vraagt om het stuk uit de debatten te weren. De Raad leidt uit de bijgevoegde voor eensluidend verklaarde vertaling af dat dit stuk wel degelijk betrekking heeft op verzoekster persoonlijk waarbij zij wordt gedagvaard om te verschijnen voor een rechtbank en ziet dan ook niet in op welke wijze dit een “verkeerd” stuk zou zijn, waardoor dit stuk wel in de beoordeling wordt betrokken. De Raad is evenwel van mening dat dit geenszins een authentiek stuk betreft. De voorgedrukte tekst is immers aangebracht op een zeer klein formaat van papier, enige officiële hoofding ontbreekt en de erop aangebrachte stempel is geenszins leesbaar te noemen en dan ook volkomen onduidelijk. Voorts wordt in de tekst de naam van de rechtbank waarvoor verzoekster dient te verschijnen niet genoemd, noch het volledige adres. Evenmin wordt de naam van de voorzitter van de rechtbank, die het stuk ondertekent, vermeld. Bovendien komt het adres van verzoekster dat erin is opgenomen niet overeen met één van de adressen die verzoekster inzake haar verblijf in Egypte opgaf (stuk 17, verklaring DVZ, punt 10; stuk 4, gehoorverslag, p.3). Voormelde vaststellingen doen dan ook volledig afbreuk aan de voorgehouden authenticiteit van dit stuk.

Wat de huwelijksakte betreft, dient te worden opgemerkt dat het door verzoekster voorgehouden huwelijk met de heer A.M.A.M. niet wordt betwist. Dit stuk kan geen afbreuk doen aan de voormelde pertinente vaststellingen inzake verzoeksters asielrelaas.

2.5. Verzoekster maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte – Veiligheidssituatie*" d.d. 3 december 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de recente informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus "*Egypte – veiligheidssituatie*" d.d. 20 augustus 2015) blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze overgemaakte informatie blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijke sectaire conflicten voor en dan voornamelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinaï is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadististen en het Egyptisch leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijk mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinaï. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilyat-al Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilyat-al Sina bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinaï, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilyat-al Sina in de Sinaï ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien, tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele

autoriteiten. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Wilyat-al Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

De Raad wijst nog op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. Overigens moet worden opgemerkt dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF